

Tro og frelsesvished

Herren sagde engang: »Men når Menne-skesønnen kommer, mon han så vil finde troen på jorden?« et spørgsmål, der i en vis forstand er rettet til os (Luk. 18,8).

Hvordan besvarer vi dette spørgsmål? Lad os bede Herren hjælpe os til at svare ret!

Hjælpen modtager vi gennem lignelsen om farisæeren og toldereren, som Herren fortalte umiddelbart efter, at han havde stillet sit ransagende spørgsmål (Luk. 18,9-14).

Farisæeren

Han gik op til helligdommen for at bede, og han trådte frem med frimodighed. Gør vi ikke det samme? Har vi ikke ret til at gå ind i helligdommen og med frimodighed træde frem (Hebr. 4,16)?

Det første, han siger, er: »Gud! jeg takker dig!« Gør vi ikke noget tilsvarende? Er det ikke det første, der kommer over vore læber?

Han takker Gud, at han ikke er som andre mennesker. Vi formulerer os anderledes, men også vi takker Gud for udskillelsen fra verden, thi det er jo en del af frelsen.

Denne farisæer har altså frelsesvished; i hans sjæl bor taknemmeligheden imod Gud. Vi finder ingen tvivl eller forsagthed hos ham, men kun vished, overbevisning, tryghed i sjæl og sind.

Derfor må troen være hans sikre ejendom! Den giver sig udslag i, at han faster to gange om ugen og giver tiende af hele sin indtægt. Her er en mand, som de fleste menigheder gerne vil have som medlem – ham kan man regne med – ham kan man stole på!

Man vil omtale ham som helhjertet, offervillig, udholdende og pålidelig. Når han udregner sin tiende, er det af *hele* sin indtægt – men intet forsøg på at finde en smutvej til at reducere tienden!

Han er noget i retning af et forbillede for os alle, og vi er ligesom han selv overbeviste om, at når Herren kommer, finder han i hvert fald troen hos denne mand. Troens frugter er allerede synligt til stede hos ham!

Tolderen

Ak, hvilket ynkeligt syn! Her finder vi hverken frelsesvished, overbevisning, sjæletryghed og slet ingen sejrende tro!

Han stod langt borte – men det vidner jo om, at han ikke står Gud nær!

Han ville ikke engang løfte sine øjne

imod Himmelen – et tydeligt vidnesbyrd om, at han fuldstændigt savner den frimodighed, der kendetegner ethvert Guds barn!

Han slår sig for brystet – hvor er det mandige og stærke henne, hvor er den fasthed og rankhed, der udmærker enhver troens mand?

Så siger han: »Gud! vær mig synder nådig!« Er han virkelig ikke kommet længere? Farisæeren begyndte med taksigelse, men toldereren er så fattig, at han intet har at bringe Gud, end ikke den mindste smule!

Hvis denne tolder havde hørt Herrens spørgsmål: »Men når Menneskesønnen kommer, mon han så vil finde troen på jorden?« havde han ikke haft andet svar end dette: »Herre, du ser, hvor ilde det står til med mig!«

I sammenligning med farisæeren er han så ringe, at man ikke kan finde noget at fremhæve hos toldereren. Han vil ikke blive regnet for noget i nogen menighed – mon han overhovedet gav tiende?

Jeg siger jer

Nu er dommen over mennesker imidlertid ikke overladt os; den er overgivet Herren.

Vi hører disse forfærdelige ord af hans mund: »Men jeg siger jer: Han (tolderen) gik retfærdiggjort hjem til sit hus, men den anden ikke.«

Herren bedømmer de to mænd helt anderledes end vi. Der er ingen sand tro og ingen sand frelsesvished hos farisæeren, skønt han selv følte, at han besad begge dele og også giver udtryk derfor. Når Herren kommer igen, vil han ikke finde troen hos denne »troende« og »frelsesvisse« mand, der fastede to gange om ugen og i sin »helhjertethed« og »offervillighed« gav tiende af hele sin indtægt, tilsyneladende oven i købet med glæde!

Men Herren vil finde troen hos den bævende og skælvende tolder, der selv mente, han savnede både tro og frelsesvished!

Den afgørende forskel

Begge begyndte med at sige: »Gud!« Men det kan siges på mange måder. Det lyder rigtigt hos dem begge, men er kun rigtigt hos toldereren.

Farisæeren kendte slet ikke Gud, skønt han var overbevist om, at det gjorde han.

Tolderen kendte ham derimod, skønt han bævede for, om han nu gjorde det.

Tolderen stod langt borte – men det er

just et udtryk for, at han havde med Gud at gøre, thi hvem kan have med *Den Almægtige* at gøre uden at føle den uendelige afstand imellem Ham i hans glødende hellighed og mig arme kryb.

Tolderens frygt er netop et udslag af, at han kender Gud *som Gud*, d.v.s. *som den, Han er!*

Derfor slår han øjnene ned. Kan du se Gud i øjnene uden straks at må slå dine øjne ned i skam?

Derfor slår han sig for brystet. Kan du møde Gud uden at sukke over dit spildte liv?

Hos denne bævende mand er kendskabet til Gud, således som Gud er.

Farisæeren derimod skælvede ikke – det forbød hans frelsesvished ham, og derfor var det en falsk frelsesvished. Han var ikke fattig i ånden, derfor var Himmeriget ikke hans (Matt. 5,3).

Hans selvbedrag var så stort, at hverken han selv eller andre kunne afsløre det.

Han følte sig ikke langt borte, tværtimod! Med frimodighed sagde han: »Gud!« og med frimodighed takkede han ham, men hans hjerte var ikke sønderbrudt, thi han havde aldrig mødt den levende Gud. Derfor var han aldrig blevet overbevist om synd, og hans tilværelse var aldrig gået i stykker for ham. Han mente, han var frelst, og takkede Gud derfor, men befandt sig i fortabelsen og mørket.

Farisæeren sammenlignede sig med toldereren, men denne sammenlignede sig med Guds hellighed. Derfor brød toldereren sammen, men det gjorde farisæeren ikke. Og derfor kunne Gud ikke skænke ham troen, thi Gud bor kun i det høje og hellige og i enhver, der har en sønderbrudt ånd og bæver for hans ord.

Farisæerens Gudsdyrkelse var selvop-højelse, medens tolderens var selvfor-nedrelse. Når Gudsdyrkelse bliver anledning til åndeligt hovmod, er den afgudsdyrkelse, en vederstyggelighed!

Frelsesvished

Der er altså en falsk og dødsensfarlig frelsesvished. Den kommer let til os, og vi må bede Gud om nåde til at være på vagt imod den. Der er også en falsk og dødsensfarlig lovprisning og taksigelse. Den kommer også gerne til os, og vi må bede Gud om at være på vagt imod den.

Det er altid en hjælp at være *helt alene med Gud*, således som toldereren var. Giv dig tid til at være ene med Herren og

lytte til, hvad han siger dig. Lad hans lys falde over alt i dit liv! Da bliver du næppe stor på det.

Da bliver Guds nåde dig aldrig en selvfølgelig ting, men forbliver et under. Og da vil erindringen om din egen uværdighed aldrig forlade dig.

Den forlod aldrig *Paulus*, ej heller *Peter*; de forblev livet igennem fattige i ånden og kom aldrig til at stå i et selvfølgeligt eller kammeratligt forhold til Gud; derfor var Himmeriget altid deres; de blev ikke nogen sinde store på det og dog ejede de den frimodighed, som Herren kendes ved – frimodigheden ved *Jesu blod* (Hebr. 10,19), frimodigheden i ham (Efes. 3,12), den underfulde frimodighed, der ydmyger os så meget mere, som det aldrig bliver til at fatte, at en synder kan træde *Israels Hellige* nær, den Gud, der er en fortærende ild! Fandtes der ikke nåde, ville en-

hver, der nærmer sig Ham, straks gå til grunde!

Det fattede toldereren, og derfor fattede han det væsentlige. Derfor sagde han: »Gud! vær mig arme synder nådig!«, og han sagde det ikke, som man ofte hører det sagt i en henkastet, resignerende tone, men han sagde det *i tro*.

Han takkede ikke Gud, at han ikke var som denne farisæer, thi toldereren forstod med hele sin samvittighed, at han var en synder, og enhver, der forstår, at han intet andet og intet mere er end en synder, altså en, i hvem intet godt bor, han ophøjer sig aldrig over noget andet menneske, heller ikke over nogen farisæer, thi han ved jo, at farisæeren også bor i ham, så sandt han er en synder og intet andet. Derfor behøver han nåde, kun nåde, intet andet og intet mere end nåde. Og derfor ringægter han ikke farisæeren, han føler sig jo ikke

bedre end han.

Hvor er frelsesvisheden henne? Den ligger i Jesu tilsigelse: »Han gik retfærdiggjort hjem til sit hus,« d.v.s. han gik hjem med den taknemmelighed, som ikke havde sin grund i, at han havde noget at fremhæve hos sig selv, men at Gud – under over alle undere! – havde været ham nådig og taget imod ham!

Den frelsesvished kunne han ikke skilte eller prale med; gjorde han det, ville den straks stivne og blive død – troen kunne han heller ikke bramme med – han kunne overhovedet ikke slå på stortromme for sig selv, sin tro, sin frelsesvished, sit sejrende liv, sine bedrifter – han kunne ikke ophøje sig selv, men i sin ydmyghed var han et vidne om en underfuld Frelser – og tænk, når Herren kommer, mon han da ikke finder troen netop hos en sådan en som denne tolder?

Tro og frelsesvished (II)

Herren sagde engang: »Men når Mennekesønnen kommer, mon han så vil finde troen på jorden?«, et spørgsmål, der i en vis forstand er rettet til os (Luk. 18,8).

Hvordan besvarer vi dette spørgsmål? Lad os bede Herren hjælpe os til at svare ret!

Hjælpen modtager vi gennem ligheden om den fattige enke og den uretfærdige dommer, som Herren fortalte umiddelbart inden, han stillede sit ransagende spørgsmål (Luk. 18,1-8).

Enken

Hun er i, hvad vi ville kalde en *fortvivlet situation*. Intet andet menneske hjælper hende i hendes ensomme kamp; hun er helt overladt til sig selv. Hendes mand er taget fra hende, og hvor er hendes børn? Sorg, savn og ensomhed er blevet hendes lod. Har hun venner, der støtter hende? Tilsyneladende ikke.

Hun har derimod en *modpart*; han er uden medlidenhed med hende og vil aldrig frivilligt lade hende få, hvad hendes er med rette. Han er ikke en tavs modpart, men en, der siger hende imod (en *modsi-ger*, tysk overs.), altså en, der anklager hende og argumenterer imod hende; han gør gældende, at hun slet ikke har ret til noget!

Og ingen kommer hende til hjælp!

Dommeren frygtede ikke Gud og var ligeglad med, hvordan det gik menneskene; derfor ville han en lang tid ikke skaffe hende hendes ret.

Hvad gjorde hun?

Hun gav ikke op, men kom stadig til ham og sagde: »Skaf mig min ret over min modpart!«

Hendes ret

Hun stod altså fast på, at hun havde, hvad hun kaldte *sin ret*. Og det var en ret *over* hendes modpart og modsiger (vers 3).

Når hun fik sin ret, var det ude med hendes modpart; da var hans tid forbi!

Så længe kampen imellem dem stod på, så det ud, som om hun kun kunne *postulere*, at hun havde ret – men var det andet end et postulat? Ingen kunne se, at hun havde nogen ret – hun kunne heller ikke fremføre noget bevis derfor.

Havde hun blot haft et bevis! Da havde dommeren været nødt til at give hende medhold.

Det eneste, hun kunne gøre, var hver dag at komme og *plage* ham; men det er jo nærmest tåbeligt, når man vil vinde en sag for en dommer.

Hvor er beviset? Det findes ikke! Hvordan kan man så hævde, at man har en ret?

Underligt nok afviste dommeren hende ikke, skønt hun intet andet kunne fremføre, end at hun ville have sin ret. Til sidst gav han sig og skaffede hende hendes ret over hendes modpart. Hvilken frydefuld dag for hende!

Vor ret

Herrens udvalgte har alle deres modpart,

der på det bestemteste modsiger, at de skulle have nogensomhelst ret.

Han er i stand til at anklage dem dag og nat og påvise, at de ikke alene ikke har nogen ret, men at de allermindst af alt har ret til at hævde, at de har ret!

Har vor modpart ikke ret heri?

Jo, set fra al menneskelig retfærdigheds synspunkt må vi give modparten og modsigeren ret!

Det var det, *tolderen* følte så dybt i sin samvittighed; derfor slog han sine øjne ned, slog sig for brystet og sagde: »Gud! vær mig arme synder nådig!«

Men så gik han retfærdiggjort hjem til sit hus – og havde altså fået ret over sin modpart!

Hvem havde skaffet ham den ret?

Det ved du!

Det var den ret, den fattige enke kæmpede for, thi vel var den hendes, ligesom den var tolderens, men som tilværelsen formede sig for hende, så det ud, som var hun det elendigste menneske i byen. Hvem kunne se, at hun var Guds udvalgte, og at hun havde ret over sin modpart?

En *lang tid* gik (vers 4) – en *lang tid*! Det er hurtigt læst, men det tager netop lang tid at gennemleve!

En *lang tid* – uden at opnå noget! En *lang tid* – uden at trænge igennem, men derimod blive afvist! En *lang tid* – og hele tiden status quo, ingen ændring, ingen bedring, ingen lysning, ingen opmuntring! En *lang tid* – bliver hun ikke træt, mismodig, bitter, oprørs, fortvivlet?

En *lang tid* går ikke hen over et hårdt prøvet menneske, uden at trætheden, mismodet, bitterheden, oprøret og fortvivlelsen melder sig og vil gøre sig gældende.

Hvor er da *troen*? Hvor er *frelsesvisheden*? Den ligger gemt i det råb, der stiger op fra hende dag og nat, hvad enten det lyder som et triumfråb eller som et nødskrig, hvad enten røsten er kæk, eller den er grådkvalt.

Guds langmodighed

Hvornår opnår Herrens udvalgte deres ret? Når Menneskesønnen kommer og tager sin menighed med sig til den evige herlighed! Da lyder det jublende: »Fryd jer... thi Gud har skaffet jer ret...« (Åbenb. 18,20).

Det sker i eet nu; derfor siger Herren: »Skulle Gud ikke skaffe sine udvalgte ret, dem, som råber til ham dag og nat... Jeg siger jer: han skal skaffe dem ret i hast!«

En *lang tid* – men så *i hast!* En lang tid tilsyneladende uden at opnå noget – men så i eet nu al vor ret langt ud over, hvad vi kunne bede om eller forstå!

Denne lange tid er troens prøvetid og skoletid, hvor den i perioder må kæmpe med håb imod håb. Ingen ved, om enken var virksom for Gud på andre områder

end at råbe til ham i sin nød, og om hun blev anset for et værdifuldt medlem af forsamlingen.

Men Gud kendes ved hende! Hun er en af hans udvalgte! Og han er *langmodig* over for hende (vers 7). Hermed siges det, at hun ikke er fejlfri, og at det undertiden kniber for hende at holde ud. Kan hende, at hun føler sig prøvet over evne og er lige ved at give op. Hvor er troen og frelsesvisheden da hende?

Den er hun sig næppe bevidst, medens kampen står på. Men just det, at hun bliver ved med at råbe og kæmpe, afslører, at netop hun ejer den tro, som Herren kendes ved. Hun minder os om patriarken *Jakob*, da han kæmpede med Gud ved *Penuel* (1. Mos. 32,24-32). Jakob ville ikke slippe ham, uden at han velsignede ham. Det kostede Jakob hans kraft; han blev en brudt mand, men det endte med, at Gud velsignede ham – han fik »sin ret«!

Mon Menneskesønnen vil finde troen på jorden, når han kommer? Enken oplevede, at Gud var »uretfærdig« – han besvarede ikke hendes bøn – hun kunne ikke forstå ham. Tolderen oplevede, at Gud er ubestikkelig »retfærdig« – og det er forfærdeligt – han forstod Gud alt for godt – derfor slog han sig for brystet!

Ingen af dem flygtede bort fra Gud –

enken ikke i bitterhed, toderen ikke i rædsel. Begge erfarede, at Gud netop er *Gud* – når han ikke svarer, er det, fordi han er Gud, og når han får et menneske til at slå sig for brystet, er det, fordi han er Gud! Han kan ikke indpasses i vore tanker eller i vort program. Han gør, hvad han selv vil!

Men begge oplevede de hans langmodighed, enken, når hun var fristet til at give op, toderen, når han var fristet til at løbe bort fra helligheden.

Begge var hans udvalgte, kendte af ham fra evighed, derfor omsluttet og båret af hans frelsesvilje. Ingen af dem var andet end hjælpeløse i sig selv, hun som enke, han som en foragtet tolder og synder. Verden ville ikke have udvalgt nogen af dem. Deres navne er ikke optegnet i verdens annaler; vi kender dem ikke, men Gud kender dem, og han vil give dem et navn, som ingen uden de selv kender.

Mon ikke Herren finder troen hos sådanne som dem, når han kommer, og mon ikke de kan hjælpe os til at eje og bevare troen, hvor surt det end ser ud, hvor håbløs vor situation end forekommer os, hvor små og afmægtige vi end føler os?

Hvis du vil, kan du

I Matt. 8 og 9 har evangelisten beskrevet en mangfoldighed af Jesu underfulde gerninger, for at vi skal forstå, at hans nådes magt ikke kan begrænses af andet end vantro.

En spedalsk kom, kastede sig ned for ham og sagde: »Herre! hvis du vil, kan du rense mig!« Og han rakte hånden ud, rørte ved ham og sagde: »Jeg vil; bliv ren!« Da blev han straks rensset for sin spedalskhed. I denne korte beretning finder vi det, der altid karakteriserer Herrens undergerninger.

Ordet eller berøringen

Var det Herrens ord: »Jeg vil; bliv ren!«, eller var det hans berøring af den spedalske, der gjorde ham ren?

Spørgsmålet er forkert, thi der er ingen væsensforskil imellem Herrens ord og hans berøring af den syge. Begge dele er en »berøring« af den syge med Guds kraft.

Jesu ord er skaberord. De har Guds skaberkraft i og med sig. Ligesom Gud i begyndelsen skabte alt med sit ord, såle-

des nyskaber Jesus med sit ord. Derfor er der ikke tvivl om resultatet. Den spedalske er straks rensset for sin uheldelige, dødelige sygdom. Guds rige består ikke i ord, men i kraft, og med Jesus er Himmeriget kommet nær.

Man skal derfor ikke sondre imellem Jesu ord og hans værk. Begge udspringer af Guds vilje til at frelse, og begge er gennemtrængt af Guds ubegrænsede kraft. Hverken hans ord eller hans undergerninger bærer det ringeste præg af at være et forsøg. Han har guddommelig fuldmagt til at tale og til at virke; hvad han tilsiger, det sker straks.

De bærer heller ikke præg af at være et ønske; de er konkret virkelighed med det samme.

Derfor er der intet krampagtigt over Herrens vældige gerninger. De sker med største naturlighed, skønt de tilsidesætter naturens vanlige gang.

Der er ingen ventepause imellem hans ord: »Jeg vil; bliv ren!« og renselsen. Den spedalske sættes ikke på nogen prøve, men renses øjeblikkeligt. Derfor finder vi

ingen sjælelig spænding; det er nemlig Gud, der taler og handler! Gud har ingen vanskeligheder med straks at gøre, hvad han tilsiger.

Noget tilsvarende havde aldrig tidligere fundet sted i historien. Vel tales der om undergerninger, og vel var undergerninger sket, men de havde ikke den naturlighed, der kendetegner alt, hvad Herren gjorde. Profeten *Elias* havde bragt enkens søn i *Zarepta* tilbage til livet, men han måtte råbe til Herren, efter at han havde lagt drengen på en seng og strakt sig tre gange over ham (1. Kong. 17,17-24). Profeten havde ikke samme fuldmagt som Herren; derfor måtte han råbe og bede sig bønnersen til, medens Herren stod i et sådant forhold til sin himmelske Fader, at han gjorde dennes gerninger. Medens profeterne gennem en bønnekamp udvirker deres under, har Herren den umiddelbare vished, at han, der er eet med Faderen, kender dennes vilje og udfører den.

Herrens under bærer hverken præg af at være forsøg eller ønsker, derfor har de intet med postulater at gøre. Herren bildte

aldrig nogen syg ind, at nu var han rask, thi når Herren tilsagde sundhed, var det ikke et postulat, men virkelighed. Derfor skabte Herren ikke en »tro«, baseret på drømme, ønsketænkning eller postulater. En sådan »tro« ville Herren ikke kendes ved; her er slet ikke tale om tro.

Alt, hvad Herren gør, er sundt. Han ikke blot gjorde syge sunde, han lod dem også erfare den sunde tro. Aldrig førte han nogen ind i usunde tanke- eller ønskekonstruktioner, thi hans ord og hans gerning, d.v.s. hans løfte til den syge og hvad denne oplevede, var eet og det samme.

Derfor ser vi ikke Herren hidse sig selv eller andre op i nogen sjælelig opstemthed for at gennemføre underet; det sker med ro og værdighed, thi det er ham, der gør det.

Også når det drejer sig om besatte mennesker med sjælelige abnormiteter, bevarer Herren sin sundhed og naturlighed. Et ord er nok til at drive en legion dæmoner ud: »Gå« (Matt. 8,32).

Han, der var eet med Faderen, kendte ikke til nogen hemmelig usikkerhed eller tvivl om Den Almægtiges ubegrænsede villighed og magt til at hjælpe dem, der var udenfor al menneskelig hjælps mulighed. Hverken skyld eller sygdom eller død eller satan kunne hindre Gud i at frelse. Herom herskede ikke et øjeblik usikkerhed i Jesu sjæl. Guds nåde var for ham altomfattende og ubegrænset, og nåden er ikke et ønske, men en kraft, Guds kraft!

Vi ser ham i enhver situation uden frygt. Han var aldrig nervøs for, om det, han lovede, nu også skete, og han var ikke et øjeblik ængstelig for de dæmoniske magter.

Den, der som han ikke søgte sit eget, men handler i den fuldkomne kærligheds totale uselvskhed, har aldrig noget at frygte. De vældige gerninger, han gjorde, var for de syges og lidendes skyld, men ikke for hans egen skyld. Derfor gjorde han intet underfuldt på korset for at redde sig selv. Han kunne have tilkaldt legioner af engle til sin hjælp, men han gjorde det ikke. Han skulle herliggøres af Faderen på en anden måde – en måde, som intet menneske forstod, heller ikke de, der kendte alle hans undergerninger.

Troen og fordringerne

Alt hvad han gjorde, havde med den konkrete nød at gøre, som han stødte på. Han mødte spedalske, blinde, døve, lamme, halte, og han helbredte dem. Han mødte også hungrende, og han gav dem at spise. Ude på søen var hans disciple redningsløst fortabte i uvejret, og han hjalp dem.

De sørgende forældre gav han deres datter tilbage, den grædende enke i *Nain* hendes søn og *Marta* og *Maria* deres broder Lazarus.

Den spedalske sagde: »Hvis du vil, så kan du helbrede mig!« og gav dermed sin tillid til Herren til kende. Hvor Jesus fandt en sådan tro, hjalp han altid uden nogen undtagelse. Men hvor han ikke fandt den, udførte han intet under, thi han ville ikke overvinde vantroen med nogen magtudfoldelse.

Troen giver sig udtryk i *bøn* enten fra den lidende selv eller fra hans (hendes) pårørende; den spedalske bad selv, men i næste tilfælde (Matt. 8,5-13) er det hovedsmanden, der beder for sin syge tjener. Denne hovedsmand havde en uindskrænket tillid til Herren: »Sig kun et ord, så bliver min tjener rask« (vers 8). Han vidste, at Herrens ord og Herrens berøring er eet og det samme.

Men troen, der giver sig udslag i *bøn*, må ikke forveksles med fordringen, der giver sig udslag i *krav*. Det sidste bliver altid afvist af Herren. De, der krævede et tegn, fik det ikke, thi kravet afslører, at de ikke anerkender Herren som Herre, og det er netop vantro. De vil ikke anerkende, at Jesus er Herren, før han har opfyldt deres krav. Derfor afviser Jesus dem. De er onde og vantro.

Hvis Jesus havde opfyldt de krævenes krav, havde han svigtet troen og godkendt den faldne fornuft. Da burde den spedalske ikke have sagt: »Hvis du vil, kan du«, men: »Hvis du kan, skal du – og gør du det ikke, er det et bevis på, at du ikke kan!«

Havde Jesus indfriet kravene, havde han skånet sig selv. Da havde han aldrig udsat sig for menneskenes had, thi da var han slået ind på deres tankegang. Da var han steget ned fra korset. Det kunne han jo – men han ville ikke, lovet være hans navn!

Troen er uforenelig med hovmod. Derfor beder troen, men kræver ikke.

De ydmyge hjalp han; de hovmodige stod han imod. Selv var han ydmyg og sagtmodig af hjertet. Han udnyttede aldrig sin magt i nogen selvsk interesse og samlede ikke ved hjælp af sine vældige gerninger en skare af tilhængere, der blev ansat i reklamens tjeneste for ham. Den spedalske blev sendt til præsten for at bringe det offer, Moses har foreskrevet i loven. Hovedsmanden blev sendt hjem og fandt sin dreng rask. Ofte gav han den helbredte påbud om ikke at omtale underet. Således bevarede han sin ånd fra enhver form for besmittelse og gav til kende, at hans undergerninger skete i kor-

sets kraft, altså i den kraft, der kun kendes gennem lydighed indtil døden, ja, døden på et kors. Alt er rent, alt er sandt, alt er helligt. Intet besudles af en kødelig tankegangs fornuftige forslag om at udnytte situationen til egen fordel.

Vore dage

Herren er den samme i dag. Hvis han vil, kan han. Han afviser også i dag ethvert krav om et under, thi han er Herren.

Heller ikke i dag tager han reklamen i anvendelse for sin sag, og de, der gør det, vidner om, at de ikke kender ham. Derfor fraråder jeg enhver at gå til noget møde, hvor der reklameres med, at her udfører Gud undere og tegn.

Heller ikke i dag hidser han nogen sjæl op til at tro på et postulat, thi han er sanddru. Troen styrkes ikke af skrig og sjælelig krampe.

Han afviser hovmodet. Den, der beder for syge for at synes stor iblandt mennesker, bliver ikke bønhørt, men må nøjes med sine egne postulater.

Men også i dag får den ydmyge hans hjælp enten i form af helbredelse, og så er den øjeblikkelig og fuldkommen, eller i form af evige åndelige velsignelser, der rækker længere end en helbredelse.

Troen får vished om, hvad der er Herrens vilje. Er det hans vilje at helbrede, får troen vished herom, og der er ingen spænding eller spaltning i hjertet. Visheden er nemlig ikke selvskabt gennem sjælelig anstrengelse, men skænket ovenfra. Er det ikke Herrens vilje at helbrede fysisk, får troen vished om, at Herren skænker desto større nåde.

Troen er altid på vagt imod tendensen til at kræve, fordre og sige: »Du skal!« I vor tid er det vigtigt at våge imod krævementaliteten, thi der er mange falske profeter, der imødekommer kravene og helbreder i Herrens navn, skønt de ikke kender ham og han ikke dem. De vil ved magtdemonstrationer »bevise«, at Gud er med dem, og de vil vinde verden på den måde; de forstår ikke, at de er i ondskabens tjeneste og baner vej for Antikrist. De tegner et falsk billede af Herren Jesus, der vandt mennesker for Guds rige ved at nægte at gøre det under, der i følge deres egne ord ville have fået dem til at tro på ham.

Vi vil derfor ikke vide af noget andet end Jesus Kristus og det som korsfæstet. Ham ønsker vi malet for øje som korsfæstet; det er Ordet om ham vi ønsker at høre. Da overlader vi trygt vort jordeliv i hans hænder, og da helbreder han, som han vil, eller skænker en nåde til at bære lidelsen og smerten til hans ære.

Men vi erkender, at vi kender mennesker, som efter vort skøn prøves over evne, og at vi har særlig svært ved at se børn lide. Vi længes efter den dag, da Herren åbenbarer sig og gør ende på al

nød; indtil da beder vi om nåde til ikke at være vantro eller lidettroende, så vi afskærer ham fra at gribe helbredende ind, ejheller være forargede, når han handler anderledes, end vi synes han burde.

Jesus Kristus er Herre til Guds ære. Alt er ham underlagt. Intet er ham umuligt. Alt er muligt for den, der tror.